

Lavinia BĂLULESCU

Steinhardt

Bughi mambo rag

POLIROM
2020

Mi-a pus mâna pe frunte, iar eu am căscat ochii și pentru câteva clipe am rămas fără cuvinte. Ce complot era la mijloc? Cine pe cine prostea de fapt? Pe unde intra evreul când venea la mine-n cameră și ce căuta aici? M-a luat cu frig și am cerut să nu mai stau singur în încăpere. Să fiu mutat cu altcineva, măcar un canceros sau un nebun sau cu oricine. Nu mai suportam singurătatea și mă temeam să nu reapară Steinhardt. Și n-a mai apărut! Sigur găsisse el o metodă să intre și să iasă, dar din acel moment nu i-a mai mers cu mine. A fost o perioadă ciudată a vieții, dar carnea era tânără, oasele la fel. M-am recuperat ușor.

În vară m-am întors la lucru. Am vrut să-mi reiau obiectivul, dar fusese repartizat altui coleg. Foarte bine, mi-am zis și m-am apucat de altele. Aveam destule de făcut, primeam mai mult muncă de birou și lucrurile păreau să meargă bine. O vreme nu m-am mai gândit la evreu. Apoi, într-o seară, cum ieșisem să fumez o țigară pe scările din spate, a venit lângă mine tocmai unul dintre colegii care acum se ocupau de Steinhardt. Întâi am fumat amândoi în liniște, dar apoi pe băiatul ăsta a-nceput să-l mănânce limba. De obicei nu

prea se discută despre asta, dar omul era slobod la gură și, ce-i drept, era și cam prostan, așa că mă trezesc că mă întreabă dacă nu mi-e dor de prietenul meu mai vechi, Stan.

— Mi-e dor de el ca de mere acre, i-am răspuns.

Iar colegul ăsta, pe care-l nășise o mătușă de-a mea și, drept urmare, se considera rudă cu mine, a insistat cu discuția:

— Da' de ce te-or fi mutat de pe caz? Nu vrei să vii înapoi? Nu vrei să vorbesc eu? Că ne-ar ajuta un om ca tine, care îl știe mai bine pe evreu.

— Dacă m-a ajutat norocul să scap de el, zic, după cât mi-am rupt gâtul pe urmele lui iarnă și vară, cred că sunt bine și fără el, mulțumesc.

— Cum vrei tu! Eu puteam să vorbesc. Oricum acum ne cam plictisim, până se vindecă de tot...

Atunci îmi terminam țigara și gândul meu era să mă întorc în birou, dar parcă m-a momit cu vorbele lui, așa că mi-am mai aprins una. I-am dat și lui o țigară, apoi l-am întrebat de ce trebuia să se vindece.

— Păi, a fost bolnav rău de tot. A suferit un accident. Am crezut că scăpăm, dar n-a fost așa.

— Un accident?

— Accident-accident... Nici nu știm ce s-a întâmplat acolo de fapt! Nu știi?

— Nu știu nimic.

— Păi, nu știi, dacă ai fost și tu bolnav în spital atâta vreme...

— Dar ce accident a pățit? Și când?

— Păi, când, nu mai știu când exact, că eu nu eram atunci pe caz, doar m-am trezit cu dosarul pe birou și apoi am umblat pe la spital o iarnă întreagă. O bucurie, nu alta!

— Deci astă-iarnă?

— Da, prin decembrie.

— În decembrie?

— Aha.

— Păi, și ce s-a întâmplat?

— Ghinion de neșansă. Știi că lucra la Stăruința. În Vitan. Încărca, descărca, muta marafeturi. Cu cârca.

— Da.

— Păi, și într-o zi pleacă băiatul meu din tură, da? Încet-încet, pe zăpadă, și ce crezi? Buuum!

Colegul meu și-a lovit palmele și din țigara lui au sărit scânteii.

— Ce bum?

— Mă, tu chiar nu știi?

— Dacă m-au mutat de pe caz!

— Deci evreul nostru, da? Cincizeci plus, încetinel pe stradă, vine și traversează pe undeva pe Calea Dudești, bine? Și ajunge acolo, înspre refugiul de tramvai. Și ce crezi?

— Ce?

— L-a trăsmit din cer!

— E, na!

Colegul meu a pufnit în răs. A răs și a răs, până s-a liniștit.

— Nu chiar cu fulger l-a trăsmit, dar oricum se poate spune că degeaba merge pe la biserică în fiecare zi.

— Păi, de ce?

— Mă, n-auzi? În ziua aia de iarnă, un autobuz s-a ciocnit de un tramvai pe Calea Dudești și omul nostru era acolo. Era chiar acolo, între autobuz și tramvai! L-au prins la mijloc.

— Asta-i bună...

— Exact!

— Păi, și cum a scăpat?

— Păi, stai așa că nu-i așa! Că nici nu se știe încă dacă a scăpat. Bine, o fi scăpat, că e mai bine, da' e tot în spital.

— Și acum e acolo?

— Și acum.

Întuneric. O pasăre cânta într-un copac din apropiere. N-am reușit să înțeleg toate vorbele colegului meu. Le-am ascultat doar, ca și când le-aș fi înregistrat și aș fi putut să le ascult din nou mai încolo.

— Da' vrei să-ți zic ce-i și mai interesant?

— Ce?

— Păi, fii atent, deci omul nostru ajunge la spital după accident, da? Că a văzut lumea accidentul, au chemat Salvarea și nimeni nu credea că mai putea fi viu. Dar noi de unde crezi că am aflat de accident?

— De unde? De la un doctor?

— Nu! Băi, vine unu' și ne dă o declarație și ne povestește el acolo, până începe să ne zică și de Steinhardt, că e finul său. Și că uite, Steinhardt e la spital, a avut un accident grav în urmă cu o zi, din astea...

— Era nașul lu' Steinhardt?

— Da! Și ne-a povestit doar așa, din greșeală! O fi zis să umple acolo spațiul, ca să poată pleca mai repede acasă. Apoi am verificat și noi tot ce zisese și da, așa era.

Am stat acolo și l-am ascultat în continuare pe colegul meu vorbind despre evreu, despre cum o dată la două zile trebuie să dea o tură pe la spital, pe la Pantelimon, să vadă care e situația, despre cum știe acolo o asistentă blondă, Silvia, care îl ține sub supraveghere și care a promis că-l va suna dacă-l vizitează cineva, despre cum, dacă scapă din spital, Steinhardt va fi pensionat pentru invaliditate, cu o pensie foarte mică, probabil nu peste 800 de lei.

— Și l-a vizitat cineva?

— Niște popi. Unul l-a și împărtășit. Și o femeie. Asta a venit de mai multe ori. Una, Floriana, fata unui alt preot.

— Și ea a venit de mai multe ori?

— Da, tot vine pe-acolo. Cică Floriana asta are lupus.

— Păi, și ce tot vine?

— Asta m-am întrebat și eu. Silvia zice că vine ca să se roage pentru ea.

— E, na.

— Păi, da, nu știu. El se roagă pentru toți mai nou.

— Și acum cum e?